

[Arne Bjerregaard]

blem, jeg mener vi står over for her: på den ene side ønsker vi, at der skal være samme repræsentation, på den anden side har vi frihedens væsen at tage hensyn til.

Det lyder meget godt, når fru Helle Degn siger: nu er der gået så mange år, men demokratiet er ganske ufærdigt, og da demokratiet er ufærdigt, må vi komme med magten og sige: så skal vi sandelig sørge for, at demokratiet kommer til at fungere, som vi ønsker det skal fungere.

Dér er jeg nødt til at sige: prøv dog at tænke på, om det ikke var bedre at skabe den holdning i befolkningen, den holdningsændring, den forståelse for, at det er vores forpligtelse ud fra demokratiets væsen at prøve på at skabe respekt for det enkelte menneske uanset dets køn, uanset dets stade i samfundet osv.! Det er det, der er forudsætningen for et sandt demokrati og forudsætningen for at fastholde den frihed, som er demokratiets forudsætning.

Hvis man f.eks. gør dette her, som kan være meget positivt, får man let noget sterilt, men hvis man derimod vovede det andet og stadig væk prøvede på at skabe en folkelig forståelse for, hvad der er demokratiets væsen, så kunne man i stedet få et samarbejde i et fællesskab, et levende fællesskab imellem kønnene i de forskellige kommissioner, råd osv., og så ville dette ting måske også se ganske anderledes ud.

Jeg er nødt til at prøve på at se det fra den synsvinkel. Jeg vil ikke sige, at vi totalt vil afvise de radikales forslag som et forsøg, men foreløbig må jeg gå imod det ud fra en frihedstanke.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg er i den situation, at jeg kan rette en tak til et stort flertal af ordførerne for modtagelsen af forslaget; med undtagelse af hr. Dohrmann – som jeg vender tilbage til – og hr. Arne Bjerregaard var der ingen af ordførerne, der ikke kunne tilslutte sig intentionerne bag forslaget, den grundholdning, at det er gået for langsomt, og at en mere ligelig repræsentation af kvinder i offentlige råd, kommissioner m.v. bør kunne gennemføres og bør kunne gennemføres meget hurtigt.

Jeg er i øvrigt glad for, at partierne helt overvejende har valgt mænd som ordførere i dag. Man kunne have frygtet, at det var gået

i dag, som det så tit er gået, når man har diskuteret ligestilling, nemlig at det er et af de områder, hvor kvinderne 100 pct. dominerer debatten. Det er forkert, for ligestillingsproblemerne i denne sammenhæng er i allerhøjeste grad et samfundsanliggende, et anliggende for alle i samfundet og derfor også for mænd. Så jeg synes, det i sig selv er udtryk for en rigtig holdning, at partierne har ladet sig repræsentere ved mænd, selv om jeg på ingen måde har været ked af de kvindelige ordførere, som har givet tilslutning til forslaget.

Ingen vil vist fortænke mig i, at jeg retter en særlig tak til statsministeren for hans indlæg, fordi statsministeren i sin modtagelse af forslaget, synes jeg, gik meget langt i retning af at slå fast, at det ikke er lykkedes tilstrækkelig godt for os på dette område, at der ikke er nogen gyldig grund til, at det ikke skulle kunne lykkes meget bedre og hurtigt, og med varm sympati tilsluttede sig den grundlæggende holdning i forslaget.

Det vil jeg gerne takke for, og når ikke alene statsministeren, men også den i regeringen ansvarlige for sagen udtrykker sig med så stor varme om intentionerne, synes jeg også, det lover godt for, at vi kan nå et resultat på grundlag af det forslag, vi har fremsat.

Hvorledes man helt konkret skal gribe sagen an, er jo ikke klar efter behandlingen i dag; man må sige, at intentionerne i forslaget er blevet godt modtaget, men man må nok retfærdigvis også sige, at selve den konkrete udformning i lovsform og den model fra Norge, som er fremhævet, ikke uden videre har fundet tilslutning, men nu skal drøftes grundigt i et folketingsudvalg med henblik på at finde frem til en præcis model for, hvorledes vi i praksis skal nå de mål, som et stort flertal tilslutter sig.

Jeg ser frem til udvalgsarbejdet med stor forventning og regner med, at vi kan nå frem til et resultat, der betyder, at der efter behandlingen af dette forslag til folketingsbeslutning vil tegne sig en situation, hvor kvinderepræsentationen i de kommende år vil stige markant.

Det radikale forslag er ikke i klassisk forstand et forslag om kønskvotering. På ét punkt er det, idet det slås fast, at der i samtlige udvalg skal være repræsentation af både kvinder og mænd, men forslaget lægger tyng-